

Jitka Veselá

• Dětství

Všechno začíná 23. května v malé vesnici s názvem Sulovice, ve které se roku 1943 narodila Jitka Veselá. Naše pamětnice zde žila až do roku 1948. Popisuje, že dětství měla moc hezké, ale bohužel byla její maminka nemocná tuberkulózou. Prý se jí původně ani nedoporučovalo, aby měla děti, ale ona nakonec otěhotněla a porodila zdravou holčičku. Její otec byl zapřisáhlý komunista, ale protože žili i s její babičkou, která byla tzv. antikomunistkou, občas doma padaly i peprnější výrazy.

Po 48. roce se rodina přestěhovala do Kutné Hory, do domečku, ve kterém žije dodnes. Jitka je z úplné rodiny a dokonce s nimi žili i její prarodiče, kteří se o ni starali, když byla maminka v nemocnici. „*Jako dítě jsem si užívala, nebrala jsem vůbec v úvahu to, že je něco jiného kolem mě.*“

□ Láska

Postupem let Jitka samozřejmě rostla. Dokonce se nám svěřila i s příběhem o svém první rande. Porovnání dnešní a tehdejší doby je na tomto příkladu krásně vidět. Jitka byla v osmé třídě, a když si domu přinesla květinu, dostala prý „pár facek“. „*Když nám ty kočky předávali, dali nám pusu na jednu a na druhou stranu. To nebylo žádné líbání, takové jako když se člověk zamiluje opravdu. Takové kamarádké.*“

Ještě než poznala svého muže, se kterým se, mimochodem, potkala na svatbě své kamarádky, a 6. listopadu 1965 si ho vzala za manžela, měla i nějaké jiné chlapce. Přiznává ale, že vždycky všem řekla všechno na rovinu. Zkrátka se nebála dát svému protějšku „kopačky“. Neochudila nás ani o historku o jejím vztahu s Řekem, který ji podle jejích slov začal „líbat poněkud vášnivě“. Dopadlo by to zřejmě velice špatně, takže se s ním rozešla. „*Nikdy jsem nebyla ten typ, co by ztratil hlavu.*“

□ Sen už odmalička

Už jako malá chtěla být učitelkou. Vždycky se moc těšila do školy, ale ráda měla i prázdniny. Odmalička se učila velmi dobře, a tak byl její sen poměrně jasný. Vždycky si na toto povolání i doma hrála. Babička jí předhazovala i medicínu, ale Jitka u svého snu zůstala. Dále dodala, že vždycky byla takový poroučivý typ.

□ Příchod roku 1968

Rok 1968 byl podle jejích slov zvláštní. „*Byl zajímavý tím, že se uvolnilo napětí.*“ Začaly se vydávat tzv. zakázané knihy, filmy. „*Věřili jsme, že to bude lepší*“, přiznala. Jenže její muž řekl, ať jim nevěří, jsou to Bolševici! Ona byla ale nadšená. Přišla tedy doba, kdy už Jitka měla malou dceru, která se narodila 16. dubna 1966, čekala druhé dítě (Petr *19. 12. 1968) a ještě byla rozhádaná se svým otcem, který pořád věřil, že komunismus je to pravé ořechové. Jednou jeli na dovolenou do Krkonoš. Nakoupili si nějaké knihy. Čtrnáct dní si na dovolené hezky užívali, avšak pak to přišlo. 21. srpna měli odjíždět, večer si v klidu poseděli, debatovali o politice. Její muž a ještě jeden pán je přesvědčovali, že by Rusku věřit neměli, protože nad nimi má pořád velkou moc. „*A šli jsme spát. A ráno bušení na dveře u našeho pokoje, vzbudili nás Pražáci. „Karle, Karle (její muž), vstávejte! Rusáci nás přepadli*“.

□ Situace po roce 1968

Situace se změnila razantně. Sama vzpomíná na to, že to vypadalo, jako že bude válka. „*Jaro, které se rozvinulo do demokratických určitých mezí, tak všechno bylo zakázáno. Bylo to tak, že se mluvilo o imperialismu, o tom, že zlé síly nám tady našeptávali. Že jedině Sovětský svaz nás může zachránit. Postupně se začali odvolávat lidi z vlády. Lidé se vyhazovali z práce - člověk byl takzvaně odejit. A tak to dopadlo velice špatně.*“ S novým režimem přišlo ale i zklamání v několika přátelích a dokonce i kolezích. Paní Jitka byla občas nucena ve škole říkat věci, se kterými se úplně neztotožňovala. Byly tu situace, kdy si myslela něco jiného, než musela říkat.

To, co si dnes už zřejmě neumíme představit, byla věc, že jste na veřejnosti nemohli říkat cokoli. O nějaké svobodě projevu se nedalo mluvit. U Veselých doma se prý často nadávalo po večerech na komunisty. V jednu určitou etapu Jitčina života se takhle scházeli se svými přáteli a debatovali o současném stavu této země. Jitka nám samozřejmě nic nezatajila. Prý nešlo o žádné nepřístupné scény, ale pár sprostých slov také padlo. Celá tehdejší doba by se dala zřejmě vystihnout slovy „dvojí svět“.

□ Sametová revoluce

V srpnu 1989 se Jitka se svým mužem vydali na dovolenou. Už se vědělo, jak to vypadá s NDR a Karel pronesl větu: „*Podívej se, komunisti se nedočkají tohohle roku ve zdraví, půjdou do prkýnka*“. Najednou přichází 17. listopad 1989. Všichni byli velice překvapení, přestože si něco takového už dlouho přáli. V té době Jitka zrovna učila v Nových Dvorech, kde se ale úplně nepohodla se svým současným ředitelem, který ovšem byl jejím bývalým žákem. V Kutné Hoře se konala demonstrace a on jí zakázal, aby na ní šla. Celé to skončilo tak, že se naše pamětnice ocitla v roce 1993 bez práce. A tak si celá rodina hned po revoluci udělala výlet do Vídně. Najednou byli jako v jiném světě. Všude toho bylo tolik, že tomu vůbec nemohli uvěřit. „*Jinak 89. rok jsem přivítala s radostí a se slzami v očích*“.

□ Současnost

V současné době je už Jitka několik let v důchodu. I tak ale nezhálí. Dvakrát týdně chodí plavat, lyžuje, cvičí. Občas ještě odučí nějaké hodiny. Dokonce se vídá se svými bývalými studenty. Myslí si, že školství je na tom o něco lépe, než bývalo. Podle ní děti zlobí, zlobí a zlobit budou, ale zároveň nesnese ruch ve třídě. Je vitální ženou, která celý život zůstala věrná svým zásadám. Je optimistkou a nelíbí se jí, když lidé jejího věku nadávají na všechno, co je bolí. Má v sobě

temperament, který některým lidem chybí a všechno ráda říká napřímo. Co by vzkázala budoucím generacím? „Hlavně, aby se měli rádi, chovali se lidsky, cestovali, nelhali, učili se všechno, co je možné a aby žili v míru.“

